

Πέτρος Θεοδωρίδης

Όταν
συναντηθούμε
ξανά

ποιηματάκια

Όταν συναντηθούμε ξανά
τα ποιηματάκια είναι από τη
σπηλιά του Αποσπερίτη

ISBN: 978-618-81129-4-0
© Πέτρος Θεοδωρίδης
Θεσσαλονίκη 2014

έργα του ιδίου:

*οι μεταμορφώσεις της ταυτότητας:
έθνος, νεωτερικότητα, εθνικιστικός λόγος*
(εκδόσεις Αντιγόνη, 2004)

*η απατηλή υπόσχεση της αγάπης:
πάθη, εαυτός, έθνος*
(δοκίμια, εκδόσεις ΈΝΕΚΕΝ, 2012)

Πέτρος Θεοδωρίδης
Όταν συναντηθούμε ξανά
ποιηματάκια από τη σπηλιά του Αποσπερίτη

ISBN: 978-618-81129-4-0

© Πέτρος Θεοδωρίδης

Θεσσαλονίκη 2014

e-mail: nnosferatos@gmail.com

εκδοτική επιμέλεια: Δήμος Χλωπτσιούδης

e-mail: chldimos@gmail.com

Επιτρέπεται η ηλεκτρονική αναδημοσίευση
της συλλογής *Όταν συναντηθούμε ξανά* με τη
σύμφωνη γνώμη του ποιητή ή του εκδότη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διάγνωση	7
Ξόρκι	8
Στίγματα	9
Ο θνητός της Ιστορίας	10
Κατάσταση πραγμάτων	12
Κατάσταση πολιορκίας μετά το Νάνο (2012 μΧ)	13
Κάποιες φορές δε θέλουμε να βρούμε την Ιθάκη	14
Η σκοτωμένη Χελιδώνα	15
Επίσκεψη	16
...Αθόρυβη άνοιξη	17
Περπατώντας	18
Έτσι κατέστην συνένοχος της ύπαρξής μου:	19
Ο γρίφος!	20
Εδώ, στο μέλλον...	21
Απόσταγμα	22
Προετοιμασία	23
Το μυστικό όνομα του Θεού	24
Το τέλος τους	25
Τι είναι δύση	26
Ένας άλλος	28
Η Ιστορία	29
Ακροβάτης θνήσκων	30
Ναρκισσισμός	31
Όνειρο	32
Κάποιες φορές οι άγγελοι	33
Che νουί?	34
Το φασισμό γεννά η έπαρσή μας	35
Η φτερούγα	36

Όταν βγαίνεις απ' το μπάνιο	37
Είναι σπασμοί μέσα στη νύχτα η αγάπη	38
Καμιά φορά στα όνειρα νιώθω παγιδευμένος...	40
Σαν ματωμένο ρόδι	42
Χειμώνας	43
Της ρίμας μας το γάλα	44
Ηχώ	45
Η γεύση της ζωής μας	46
Τατουάζ	47
Το αστείο	48
Φαρμάκι	49
Η πλάνη που μας γνέφει	50
Κοχύλι	51
Τα σύννεφα	52
Της ποιήσής μας το μεδούλι	53
Κερί που λιώνει	54
Την ώρα που ξυπνάμε είμαστε μόνοι	55
Όταν συναντηθούμε ξανά	56

δε φτάνει που έχασα την Ελένη
εξαφανίστηκε
και το αδειανό μου πουκάμισο

διάγνωση

«Κυρία μου, -είπε ο ψυχίατρος-
το αγοράκι σας δεν έχει τίποτα.
Και δεν διέγνωσα καμία ψυχικά ασθένεια.
Μόνο μια κάποια τρωτότητα,
Να! είναι που δεν αντέχει,
αυτά τα ψιθυρίσματα στο σκοτάδι, τις σκιές, το
θρόισμα των φύλλων, τους μυριάδες πεθαμένους να
μιλούν και τα αστέρια, τα πετούμενα, τους πελαργούς
των άλλων κόσμων, τις νεράιδες, τις μυρωδιές της
άνοιξης, τα δίδυμα φεγγάρια, την χαρά,
είναι
που μες τις φλέβες του κυλά γάργαρο αίμα, είναι η
αγάπη που δεν αντέχεται, κυρία μου,
είναι που ολοζώντανο το είναι του ξεσπά, κυρία μου,
είναι η αγάπη που κυλά σαν το ποτάμι, η αγάπη...»

Γι' αυτό ξυπνά τα βράδια με εφιάλτες: Είναι που δεν
αντέχει την Αγάπη...»

Ξόρκι

κι έτσι που θρυμματίστηκα σε μιας κλεψύδρας κόκκους
στης Μνήμης μου τα άπαντα, λέω ένα χόκους πόκους
σαν μαγικό στην έρημο, σαν ξόρκι στη Σαχάρα
και με πετά ο άνεμος στην Γκουανταλαχάρα

είν' η ζωή μας μηχανή του Χρόνου και του Χώρου
κι εμείς παιδιά της 'Ισιδας, τ' Όσιρη και του Ώρου...
είμαστε καρυδότσουφλα που πλέουμε στον Νείλο
Είμαστε η Εύα κι ο Αδάμ που έφαγαν το μήλο

...και τώρα που πισώπλατα μας βάρεσε ο Κάιν
ακούμε κι απ' τους Γερμανούς το τελικό μας νάιν...

Στίγματα

έτσι λοιπόν που μπλέξαμε με την στιχουργική,
και κάθε τόσο γράφουμε πολλά ποιηματάκια
βαθύτατα ανοίξαμε, στα χέρια μας, πληγή,
βλέπουμε στην παλάμη μας, οπές από καρφάκια.

είναι σταυρός η ποίηση, και σχίσιμο στο δέρμα,
παν' στο σφαγείο σαν αμνοί, πλήθος στιχάκια έρμα.
είναι ουλή η ποίηση, στα χέρια από ξυράφι,
κι αντί για αίμα βγάζουμε, του Μίδα το χρυσάφι.

τι να τον κάνω τον χρυσό, τους έρημους μου στίχους;
ακούω από μέσα μου, της μνήμης μου τους ήχους,
να αντιλαλούν σαν κύμβαλα, χωρίς καμιά ελπίδα,
απόμεινε η ποίηση, χρυσός σε στόμα Μίδα.

Ο θνητός της Ιστορίας

Σου τό 'λεγα -κι εσύ επέμενες πως ήμουν άγγελος
Είχες δει στη πλάτη μου φτερά,
Μα όχι -σου 'πα- είναι μια εξόστωση,

Ίσως μετατρέπομαι σε δεινόσαυρο,
Σα μία μεταμόρφωση του Κάφκα

Στο είπα: δεν είμαι άγγελος,
Οι άγγελοι δεν πονάνε -εγώ πονώ-

Σου είπα, δεν είμαι άγγελος.
Μη κοιτάς που κάποιες φορές δακρύζω,

Έξαλλου δες: έχω σώμα,
Δεν είμαι καθαρό πνεύμα,
Γερνώ και πεθαίνω λίγο-λίγο,
Κι αρρωσταίνω: δεν είμαι άγγελος.

Πονώ όταν πεθαίνει η χώρα μου,
Όταν σαπίζει σαν πληγή,
Στό 'πα δεν είμαι άγγελος: Οι άγγελοι δεν πονάνε.

Είμαι ένας κοινός θνητός: Ο Θνητός της Ιστορίας
Δεν ξέρω γιατί μ' έστειλαν εδώ
Δεν ξέρω γιατί με έβαλαν φύλακα στην πύλη
«-Προοριζόταν για σένα
-Σε λίγο θα την κλείσω...»

Δεν έχω μνήμη ούτε έχω λησμονήσει
Όμως, δεν είμαι άγγελος σου είπα
Είμαι -όπως άλλοι χιλιάδες-

ο Θνητός της Ιστορίας,

Κι αν καμιά φορά πετώ σαν άγγελος
Είναι μονάχα στα όνειρά μου....

Κατάσταση πραγμάτων

Να, που βρεθήκαμε ξανά, εντός του μέλλοντός μας
Ασθμαίνοντας, σαν ρινόκεροι σε μάχη,
Στον αγριότοπο του παρόντος,
Με τα μάτια ερμητικά ορθάνοικτα,
Ανήμποροι -όπως πάντα-
Σ' αυτήν την ολοφώτεινή μας νύχτα,
Σ' αυτό το σκοτεινό ξημέρωμα,
Στο θρόισμα του ανέμου,
Στο κύμα,
Παγιδευμένοι στην επιφάνεια ενός καθρέφτη,
Στο αιχμηρό μεταίχμιο των αιώνων.

Κατάσταση πολιορκίας μετά το Νάνο (2012 μΧ) (παραλλαγή του ποιήματος του Νάνου Βαλαωρίτη)

έτσι λοιπόν, να που ξανά πολιορκούμεθα
δεν είναι πια ο τάδε και ο δείνας,
αστυνομία ναι, όχι πια τανκς, βλακεία πάντα, ρητορεία,
πολιορκούμεθα στενά από τις ψευδαισθήσεις,
(τις αναμνήσεις επιπλέον και τα λόγια τα μεγάλα)

Τώρα προστέθηκαν και οι φασίστες...

Πολιορκούμεθα στενά απ' τα απελπισμένα εμβατήρια,
τις παρελάσεις, την ανεπαίσθητη απώλεια των επισήμων,
τις άδειες εξέδρες και τις σκέψεις,

από το φόβο πια πολιορκούμεστε,
τον -χωρίς ελπίδα- φόβο,
που μας χτυπά τα στήθια, πανικόβλητος
σαν την καρδιά μου, τώρα...

Κάποιες φορές δε θέλουμε να βρούμε την Ιθάκη

Κάποιες φορές δε θέλουμε να βρούμε την Ιθάκη...
Και μόνοι μες τη θάλασσα ταξιδεύουμε.
Ο ουρανός ακίνητος σαν την ψυχή μας,
κι ακούμε την ανάσα μας τα βράδια.

Κάποιες φορές δεν θέλουμε να βρούμε την Ιθάκη....
Καταμεσής -ακίνητοι- σε μια θάλασσα σα λάδι,
ανάμεσα στον ύπνο και στον ξύπνο
ακούμε την καρδιά μας να χτυπά.

Κι ολόγυρά μας σιωπή,
κι επαγρυπνούμε
μη και φυσήξει ο άνεμος και μας την πάρει,
Ετούτη τη διάχυτη, στη θάλασσα, στιγμή...

Η Σκοτωμένη Χελιδώνα

Μες τον μπαξέ μας κάποτε τρύπωσε Χελιδόνα
-που νόμιζε πως βρέθηκε σε παραδείσου δώμα.

και κούρνιασε σε μια γωνιά και κλώσησε τ' αυγά της,
μας είδε και τιτίβισε γλυκά απ' τη χαρά της.

μας δώρισε χαμόγελα, φτερούγισε κοντά μας,
και νόμιζε πως σαν κι αυτήν πως είναι κι η καρδιά μας

Γιατί η Χελιδόνα μας είχε ελευθερία,
Μα την δική μας την καρδιά, κατείχε η μοχθηρία

Κι όταν μας χαμογέλασε, της βγάλαμε το μάτι,
και στο κορμί της βγάλαμε το φθονερό μας άχτι

κι όλοι μαζί σκοτώσαμε την μάνα Χελιδόνα
μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά και μια βαριά κοτρόνα,

Κι ύστερα τεμαχίσαμε τα μαύρα τα φτερά της,
Και την διχάλα κόψαμε της χελιδονοουράς της

κι ύστερα, της ανοίξαμε, την άσπρη την κοιλιά της
κι εκεί, μάταια, ψάξαμε τα ολόασπρα αυγά της

Και αφού με αίμα βάψαμε τα ολόλευκα μας χέρια
ολόχαροι ευχηθήκαμε κοιτάζοντας τ' αστέρια

“Μεγαλοδύναμε Θεέ, στείλε χελιδονάκια,
Κι εμείς θα τα σκοτώσουμε
γιατί 'μαστε ανθρωπάκια”

επίσκεψη

Όταν μας επισκέπτεται η θεία Ακηδία,
αντί για μιαν επίσκεψη, μας φαίνεται κηδεία,
κρατάμε την αναπνοή και η καρδιά κτυπάει,
κι η θεία Ακηδία μας, γλυκά χαμογελάει...

Φιλάμε το χεράκι της κι αυτή μας ακουμπάει
και κάτι από μέσα μας, άσπλαχνα μας κοιτάει,
πώς να κρυφτούμε, άραγε, από αυτό το μάτι,
που τώρα δεν μας έμεινε, καμία αυταπάτη;

Καλωσορίζουμε λοιπόν την θεία Ακηδία,
που νιώθει σαν στο σπίτι της, μες την μελαγχολία
Έλα να σε τρατάρουμε, νερό μαζί μ' αλάτι!
Η Ακηδία είναι πια το μόνο μας το κάτι...

Είναι γλυκιά, καμιά φορά, και η μελαγχολία
μέσα στη δίνη να γλιστράς, του χρόνου η τροχαλία
να σε αδειάζει σαν κουβά από όλο το νερό σου
και να κοιτάς ηδονικά τον ίδιο τον χαμό σου...

Καμιά φορά, στον ύπνο μας, στα ξαφνικά ξυπνάμε,
κι αναρωτιόμαστε κρυφά: γιατί πια δεν πονάμε;
είναι γιατί μας γιάτρεψε η θεία Ακηδία
και που δεν θα πεθάνουμε, ξανά, από αηδία...

...Αθόρυβη άνοιξη

Ένα ήσυχο ξύπνημα,
η αιφνίδια αποκάλυψη

και η ανέλπιστη γιατρεία
που απότομα άνθισε
ένα πρωί.

τα γνωστά χελιδόνια, ο θολός ήλιος,
το δήθεν αθώο βλέμμα, οι μάταιες σκέψεις,

σημάδια μιας αθόρυβης άνοιξης,
στην καρδιά του χειμώνα

Περπατώντας

Τα βήματα μας, βήματα μονότονα,
σαν τους διαβάτες, που όλη νύχτα περπατάνε,
σαν τις ψυχές μας που δεν έχουν πού να πάνε.
Κι είν' οι αράχνες σαρκοβόρες σαν τη μνήμη.

Τα βήματά μας, βήματα μονότονα,
σα πεφταστέρια που, στον ουρανό, γλιστράνε
και σαν τους φίλους, την στιγμή που μας πουλάνε,
σα και τη νύχτα που βουλιάζει σε μια λίμνη.

Τα βήματά μας, βήματα μονότονα,
Κι αυτά τα δέντρα, όλο τα τρώνε οι τερμίτες,
που πάει η πνοή μας όταν βγαίνει από τις μύτες;

Κι είναι η ζωή μας, σαρκοβόρα, σαν την μνήμη...

Έτσι κατέστην συνένοχος της ύπαρξής μου:

όπως πάντα διχασμένος -ανάμεσα στην εσωτερική πληρότητα και την επιφάνεια των λέξεων, τεμαχισμένος εντός αυτού του παζλ- διαλυμένος σε εκατομμύρια χρώματα, ανάλυση εικόνας και πίξελ... Ζούμε στον Άρη και ονειρευόμαστε πως είμαστε γήινοι, ενώ, έξω από τον περιορισμένο μας θόλο, μαίνονται αστρικές θύελλες και ο Κρόνος -για άλλη μια φορά- καταπίνει τα παιδιά του...

Ο γρίφος!

Μες στο μυαλό μου τρύπωσε, το βράδυ, ένας γρίφος,
που μού 'λεγε ακατανόητα λόγια, όλα με ύφος,
όλη την νύχτα έψαχνα να βρω το νόημά τους,
μέχρι που αποκοιμήθηκα κι έχασα τη λαλιά τους.

Άραγε τι νά 'λεγε ο μεγαλειώδης γρίφος,
με όλο του το αρχοντικό και επηρμένο ύφος;
Τα λόγια, όσο τα άκουγα μου φαίνονταν σοφία...
μα όταν εκοιμήθηκα, χάσαν κάθε μαγεία...

Ω Γρίφε... μεγαλόπρεπε!, που κατοικείς παλάτια...
Σε γκρέμισαν του όνειρου τα αλλόκοτά μου άτια.

Εδώ, στο μέλλον...

Να που βρεθήκαμε ξανά εντός του μέλλοντός μας
Ασθμαίνοντας σα ρινόκεροι σε μάχη,
Στον αγριότοπο του παρόντος,
Με τα μάτια ερμητικά ορθάνοικτα,
ανήμποροι -όπως πάντα-
Σ' αυτήν την ολοφώτεινή μας νύχτα,
Σε τούτο 'δώ το σκοτεινό ξημέρωμα,
Στο θρόισμα του ανέμου,
Στο κύμα,
παγιδευμένοι στην επιφάνεια ενός καθρέφτη,
στο αιχμηρό μεταίχμιο των αιώνων...

Απόσταγμα

η ποίηση απόσταγμα στίλβοντος ποδηλάτου,
με λέξεις, γεύσεις, μυρωδιές, του κόσμου τ' αοράτου,

οι σίχοι, μοσχολούλουδα, εν μέσω ξηρασίας
σε τούτη που μαραίνεται γωνιά της Ευρασίας

η ποίηση κι οι ποιητές που λάμπουν μες τη σκόνη
-βαρύς χειμώνας έρχεται που όλα τα παγώνει-

η ποίηση που πέθανε κι όλους μας ανασταίνει,
σαν το Χριστούλη στο σταυρό, στη χώρα που πεθαίνει

η ποίηση είναι, ξανά, το φως τ' αυγερινού μας
του Εωσφόρου αναλαμπή στη μέση του χαμού μας

Κι αν μέσα μας, η θλίψη μας σαν σύννεφο μας βρέχει
η ποίηση είναι, ξανά, ποδήλατο που τρέχει...

Προετοιμασία

έτσι που εθιστήκαμε σ' αυτήν εδώ την κρίση,
σιγά σιγά μας φέρνουνε την πλέον μαύρη λύση,

έτσι π' εγκλωβιστήκαμε στον ίδιο μας τον μύθο
στεκόμαστε αιωρούμενοι, σαν του Magrit, το λίθο,

ανήμποροι, τριβόμαστε στην ίδια την τριβή μας,
κι από ψηλά, την βλέπουμε, την πλήρη συντριβή μας.

Το μυστικό όνομα του Θεού

Είναι αυτό που δεν προφέρεται με λόγια,
Είναι το πρώτο γράμμα μας: το Άλεφ,
Είναι των αισθημάτων ο συμπυκνωτής,
κι ό,τι ταραίζει συθέμελα τον κόσμο μας,
Μια στιγμή, λίγο πριν από την έκσταση,
Ανάμεσα στην προσμονή και την πλήρωση

Το τέλος τους

Σα νιώσουνε το τέλος τους, λένε, οι Ινδιάνοι
-Αυτοί που με πνεύματα μιλούν κι είναι σαμάνοι-
Φορτώνουν τα υπάρχοντα σε μια παλιά πιρόγα
Και προσπαθούν να φτάσουνε στου Μανιτού τη ρόγα...

Μες την πιρόγα κάθονται και έτσι γλιστρούν στο έλος
Το νεκρικό, σαν αισθανθούν, το των σαμάνων τέλος
Και προχωράνε σιγανά, μες του θεού τον βάλτο
Κι όταν φτάνουν στο κέντρο του, κάνουν εκεί ένα σάλτο

Κι εν τέλει ο βάλτος τους ρουφά στην θεία αταραξία
Και οι Σαμάνοι σβήνουνε μες την ανυπαρξία
Βυζαίνουνε το γάλα τους στου Μανιτού τη ρόγα
Και άδεια πλέει απαλά η νεκρική πιρόγα

Τι είναι δύση

η Δύση είναι το γέρμα μας, κόρη της ιστορίας,
π' ανέκαθεν πορεύονταν εν μέσω α-πορίας,

η Δύση είναι μετείκασμα του ορθολογισμού μας,
είναι και αποτύπωμα καταναλωτισμού μας,

είναι αυτό που θέλουμε και όμως το μισούμε,
Εκείνο μας το άγαλμα που μέσα μας φθονούμε...

Κάποιες φορές αρνούμαστε το κάλεσμα της δύσης,
νομίζοντας πως είμαστε απλώς παιδιά της φύσης,

πως είμαστε ακέραιοι κι οι δυτικοί λειψοί,
πως ο θεός, μας έπλασε να είμαστε σαλοί,

πώς μέσα μας κομίζουμε την ιερή μανία
όμως να, που βουλιάξαμε στην πιο βαθιά ανία

έχοντας κάνει δίπορτο: Ρωμιοί κι Ελληνάρες
εντέλει ξεστομίζουμε τις πιο βαριές κατάρες

κι αν είμαστε ανάμεσα δύσης κι ανατολής
η κρίση αυτή, μας έφερε, στα χρόνια της χολής...

Η δύση είναι το πένθος μας και το χαμόγελό μας
είναι το μέσα φάντασμα που θέλει τον χαμό μας

το πιο κρυφό μας μυστικό, σώματος αοράτου
η επιθυμία μέσα μας κι ο πόθος του θανάτου

έτσι που βυθιζόμαστε ξανά στην νοσταλγία
πάλι ξαναγινόμαστε των δυτικών η λεία.

Πεινάμε, όπως και αυτοί, μικροί και σαρκοφάγοι
νομίζοντας πως είμαστε της Βηθλεέμ οι Μάγοι.

Σ' αυτόν τον κόσμο η έρημος γεννά τα όνειρά μας
και αντικαθρεφτίσματα μιας όασης σιμά μας,

έτσι που λικνιζόμαστε επάνω στις καμήλους
βλέπουμε φίλους τους εχθρούς και τους εχθρούς μας
φίλους...

Εμείς είμαστε τ' όνειρο που βλέπει πάντα η δύση,
είμαστε η φαντασίωση που έπλασε την κτίση

και να που διαλύεται η σαπουνόφουσκα μας,
ξυπνάμε μες τον ύπνο μας, εφιάλτες τ' όνειρά μας...

Και δήθεν οργιζόμαστε και επαναστατούμε
και μέσα στον καθρέφτη μας, ξανά, υποχωρούμε

...και έτσι που βυθιστήκαμε, πια, μέσα στον καθρέφτη
βλέπουμε σαν σε όνειρο τον εαυτό να πέφτει...

Ένας άλλος

Εκεί στο ασυνείδητο βρίσκεται ένας άλλος
Κι εσύ που τώρα τ' αγνοείς και νιώθεις και μεγάλος

Και που, νομίζεις, λογικά μπορείς να βγάλεις άκρη
Απ' της ψυχής το πιο βαθύ, το μύχιο σου δάκρυ

Αυτό που κρύβεις μέσα σου, βαθιά μες στον καθρέφτη
(και βλέπεις ένα είδωλο στα σκοτεινά να πέφτει).

Μες στις αβύσσους των παθών, εν μέσω αισθημάτων
(εσύ που όλο βυθίζεσαι εν μέσω των σωμάτων)

Που ξαγρυπνάς, μες την νυχτιά, για να βρεις την ουσία,
Μιας κάποιας άυλης θεάς την θεία συνουσία,

Εσύ που όλο λιγώνεσαι, στο δάσος με τις λέξεις,
Σαν Νάρκισσος που εξερευνάς τη λίμνη, για να παίξεις,

Εσύ που είσαι ελεύθερος, εσύ που είσαι αθώος,
Κι ελπίζεις πως, στα σκοτεινά, θα επιζήσεις σώος,

Που ψαχουλεύεις τις καρδιές και τις αναπνοές μας,
Και στ' όνειρά μας χώνεσαι και μέσα στις ζωές μας,

(και τριγυρνάς στα όνειρα και χώνεσαι στον ύπνο
Κι είσαι ο δωδέκατος παρών στον μυστικό μας δείπνο)

Εσύ που είσαι ανάμεσα στο μέσα και στο έξω
(δεν ξέρω τι να γράψω εδώ, κοντεύω να τα παίξω)

Τι άραγε διέξοδο θα εύρω στα στιχάκια;
Μπορώ να στείλω μοναχά, μες από 'δω, φιλάκια.

Η Ιστορία

(παιδί μου) πρέπει να σου πω ότι η Ιστορία,
δεν μοιάζει με αριστερά που πάει σε πορεία,
δεν λέει μηδέ συνθήματα ούτε πλακάτ κρατάει,
η ιστορία είν' άλογο που μας ποδοπατάει...

Δεν είναι αιειπάρθενος μα ούτε και πουτάνα,
δεν είναι ούτε Σατανάς μηδέ αγγέλων μάνα,
Η ιστορία, αγόρι μου, είναι τυφλή κυρία,
πατέρας της ο Έρωτας και μάνα η α-πορία...

κι έτσι που μας ποδοπατά, ψάχνοντας κάτι άλλο,
οικοδομεί αθέλητα κάτι το πιο μεγάλο,
εμείς είμαστε υλικά για την εργολαβία,
η Ιστορία τελικά είναι τρελή αγία...

σα μια γυναίκα, υστερική, που τον φαλλό γυρεύει
και σε καζάνια άγνωστα τα φίλτρα μαγειρεύει,
εμείς είμαστε έρμαια στα μαγικά της ξόρκια
ωσάν πεσσοί πεσσεύοντες σ' εξάρεις και σε ντόρτια.

Ακροβάτης θνήσκων

ισορροπεί στη μύτη του ένα κοντάρι
και πάνω του γυρνά υδρόγειος σφαίρα
και πιο πάνω
εκατομμύρια πιστωτικές κάρτες
και χάρτες ναυτικοί, ομόλογα και δάκρυα ανθρώπων,
μόχθος και πόλεμος μαζί,
κι ένα παιδί που ψάχνει τη μαμά του,
κηλίδες από αίμα,
νεκρά χαμόγελα των κερδοσκόπων,
οι παγετώνες λιώνουν
τα σκουπίδια συσσωρεύονται στο πλάι
ενώ
αυτός
ισορροπεί,
στη ράχη μιας παγκόσμιας χελώνας,
που κολυμπά στην παγωμένη θάλασσα,
Από μακριά, κρότος πιστολιάς,

Ακροβάτης θνήσκων: πώς μουγκρίζει!!

-Ήρεμα διαλύθηκε το πλήθος.

Ναρκισσισμός

Ένας φασισμός αναδύεται
Απ' την αμηχανία των καιρών,
το χρέος, την ανημπόρια, την έλλειψη θάρρους, την
αλαζονεία και τις δεκαετίες που προηγήθηκαν,
Ένας φασισμός αναδύεται
Ξανά ο απωθημένος εγωισμός της ημιμάθειας, η
φτήνια των μικροαστών η αυταπάτη
Ένας φασισμός που φύτρωσε μέσ' τον ναρκισσισμό
και στην αφέλεια, και δώσ' του φούσκωμα και εθνική
υπερηφάνεια και τώρα
Που σκίζεται το πέπλο και η γύμνια μας φέρνει την
ντροπή ξανά
Ο φασισμός: να σκεπαστούμε, να μη δούμε, να
κρυφτούμε
Στο
Πορτραίτο
Του Ντόριαν Γκρέυ.

όνειρο

Πριν λίγο που κοιμήθηκα στον καναπέ
ανάμεσα στα χαρτιά και τα ανάκατα βιβλία

είδα ένα όνειρο...
και ξύπνησα ξανά μέσ' το χωριό
-κοιμόμουν στην αυλή το καλοκαίρι
μέσα στα χόρτα τα θεόρατα, και στις μηλιές
-είχαμε κτίσει ένα σπιτάκι με τους φίλους μου πάνω στο
δέντρο,
εκεί τους μάζεψα και ανακοίνωσα το όνειρό μου...
“Είχα γεράσει -λέει- κι ήμουν σ' άλλη εποχή
που τα κορίτσια πια μιλούσαν μόνο με τα κινητά τους

Κι ένα κουτί μιλούσε ακατάπαυστα και με εικόνες
και όλοι τρέχανε απάνω κάτω σαν τρελοί
-όμως υπήρχαν ακόμα ο Καραμανλής και οι παπάδες-”

Αμέσως όλοι κάνανε τον σταυρό τους...
και βγάλαμε να διαβάσουμε τους θησαυρούς μας:
Γκιαούρ Ταρζάν, και Υπεράνθρωπο και Μικρό Ήρωα
(δεν είχε βγει ακόμα ο Μπλέκ κι η Σούπερ - Κατερίνα)...

Κάποιες φορές οι άγγελοι

Κάποιες φορές οι άγγελοι θυμούνται περασμένα
Γεύονται την θνητή ζωή και λόγια ξεχασμένα
Πάθη και συναισθήματα, πάλι αναπολούνε
Των ασωμάτων οι ψυχές, τα σώματα ποθούνε

Κάποιες φορές, αναλαμπές, τη μνήμη μας φωτίζουν
Κι είναι σα κάποια μυστικά, στ' αυτί να ψιθυρίζουν
Τι να μας λένε άραγε οι άγνωστες φωνές;
Τι υποσχόταν άραγε το, μόλις τώρα, χθες;

Κάποιες φορές βυθίζομαι σε τρυφερή ανία,
Και αιωρείται μέσα μου του χρόνου η γοητεία.
Το παρελθόν και το παρόν γίνονται ένα μάγμα
Και μοιάζουν τα μελλούμενα να λάμπουνε σαν θαύμα.

Che vuoi?

Χθες (ή μήπως σήμερα;)
Μ' ακούμπησε το βλέμμα σου.
Με χτύπησε στον ώμο.
Γύρισα και κοίταξα,
Δυο άδεια μάτια.
Γιατί με κοιτάς;
Τι θέλεις;
Νά 'σουν, τουλάχιστον, στο παρόν.
Αλλά, εσύ, δεν έχεις καν υπάρξει!

Χθες (ή μήπως σήμερα;)
Κομματιάστηκα.
Κάθε μου θραύσμα
Εμένα κοιτούσε
Από ένα τόπο
Που δεν υπήρξε ποτέ.

το φασισμό γεννά η έπαρσή μας

συμπλέγματα ανωτερότητας,
ο φόβος,
η κακία,
και η μικροψυχία,
ο κομπορμισμός: εγώ θα βγάλω το φίδι από την
τρύπα;
η βλακεία,
τον φασισμό γεννά ο εγωισμός μας κι ο τρόμος
μπρος τον καθρέφτη: Μήπως αυτός ο κακομοίρης
μαυριδερός που ψάχνει στα σκουπίδια είμαι εγώ ο ίδιος
στο μέλλον;
Έτσι ξορκίζονταν τον τρόπο του μέλλοντος και
σπάζοντας στον ξύλο μετανάστες,
ελπίζουμε να παραμείνουμε στη λίμνη του παρόντος
αιχμάλωτοι Νάρκισσοι, ενώ το πορτραίτο του Ντόριαν
Γκρέυ δακρύζει -ήδη-αίμα...

Η Φτερούγα

Η πελώρια φτερούγα αυτού του άγγελου

Είναι το λειψό δώρο του Θεού

Πώς θα πετάξει μονοπτέρουγος;

Αλλά και πώς θα ζήσει μέσα στο λάκκο των ανθρώπων;

Του απομένει

να ζήσει μόνος

τυλιγμένος με τη φτερούγα σάβανο.

όταν βγαίνεις απ' το μπάνιο

Μ' αρέσει όταν βγαίνεις απ' το μπάνιο
Με μια πετσέτα μόνο, τυλιγμένη
και τα μαλλιά λυτά, σαν ανεμώνες

και το κορμί σου -λάμπει -υγραμένο

Μετείκασμα μιας άνοιξης που φεύγει
και déjà vu της θηλυκής σου ουτοπίας.

Είναι σπασμοί μέσα στη νύχτα η αγάπη

Αγάπη είναι βήματα μονότονα
αμυγδαλένια νύχια, πρόσωπα βουβά,
που κάνουν έρωτα κλεφτά,
πόδια γυμνά, μες τη βροχή, είναι μια στιγμή
μοναδική,
ατέλειωτη αναλαμπή,
μια σπίθα που δε λέει να σβήσει.

...ένα άγγιγμα
ένα ξαφνικό φιλί και μια απρόοπτη συνάντηση,
μια παρεξήγηση
μια νοσταλγία ενδόμυχη, σβησμένο μονοπάτι

αγάπη είναι σαρκοβόρα μνήμη.

πώς γέρνει το κεφάλι της
και τρέμει, με κοιτά
μάτια μισάνοιχτα, σμιχτά.
τα νύχια της να ξεκολλάν το δέρμα
και τα μαλλιά της ξέπλεκα σαν ανεμώνες
κοιτά με μάτια έκπληκτα,
με τη σκιά της παίζει
και ξεχνιέται,
γλιστρά
και είν' αόρατη, τη νύχτα, σ' ένα σινεμά αποκοιμείται,
είναι διχασμένη, σ' ένα ατέλειωτο ταγκό μπλεγμένη.
Χορεύει στην άκρη μιας καρφίτσας, είναι,
μπερδεμένη,
μέσα σ' αόρατες κλωστές,
μες τη βροχή του κόσμου αλλοπαρμένη.

αγάπη μου γυμνή, λαχανιασμένη
σταλαγματιές αφήνει
κερί που τρέμει από ηδονή
και σβήνει.

ακόμα ζωντανή
να μου χτυπά τη πόρτα
να μου ραγίζει τη καρδιά ακούω την ηχώ της

Είναι σπασμοί μέσα στη νύχτα η αγάπη....

Καμιά φορά στα όνειρα νιώθω παγιδευμένος...

καμιά φορά στα όνειρα μου έρχεται να κλάψω
μα είναι το κλάμα άηχο, κι ανήμπορος βουλιάζω
μες το όνειρο που γίνεται σιγά σιγά επιφύλαξης...

Γιατί τα όνειρα

είναι συμπυκνωμένη αμαρτία,
του Ασυνείδητου η Αρτηρία
είναι οι σκέψεις μας που γίνονται κουβάρι
είναι του είναι μας το άυλο κουφάρι
είναι οι τρόμοι μας και η αγάπη
είναι η πιο βαθιά, κατάδική μας αυταπάτη

έτσι

καμιά φορά

στα όνειρα νιώθω παγιδευμένος

στον ασυνείδητου τη ροή και σ' ένα δίχτυ

απ' όπου δεν υπάρχει σωτηρία,

κι είναι μαζί το τέλος κι η αφετηρία...

Κι όταν βουλιάζω στο όνειρο και νιώθω σαν να πέφτω

σ' ένα αόριστο κενό,

ή να πετώ στον ουρανό, να διασχίζω σύννεφα, ή

να γυρνώ

στο παρελθόν να γίνομαι μικρός, και μες τα χόρτα

της πατρικής αυλής να κρύβομαι και πάλι,

κοκκινισμένα κάρβουνα μες το μαγκάλι, η μυρωδιά

του ποταμού, το σπίτι πού 'χαμε πάνω στο δέντρο, οι

παιδικοί μου φίλοι, και οι εικόνες αιχμηρές,

πού καταλήγουν των ζωών μας οι ροές;

ποιο σιντριβάνι θα μας πετάξει σαν νερό;

θυμάμαι το ποτάμι καθαρό η ευτυχία με τραβάει απ' το

μανίκι, νιώθω μαχαίρι μέσα στ' όνειρου τη θήκη,

και ξυπνώ
λουσμένος στον ιδρώτα
όπως και πρώτα
όπως και πρώτα.

σαν ματωμένο ρόδι

Τι είναι αυτό που μόλις άνοιξε;
σαν ένα τραύμα στο λαιμό
ή σαν λυγμός της άνοιξης εν μέσω του χειμώνα
σαν ματωμένο ρόδι
σαν μια ημιτελής χειρονομία
σαν ένα βήμα που στέκει μετέωρο,
σαν το πουλί που δεν αντέχει άλλο να πετά
κι αυτοκτονεί στα σύννεφα
σαν το νεκρό χελιδόνι

Μέσα στο κρύο
σ' αυτόν, και πάλι, το Δεκέμβρη

Χειμώνας

Αυτός ο χειμώνας
αντίθετα απ' αυτόν που πέρασε
(που ήταν ο χειμώνας της φωτιάς που έκαιγε)

είναι σαν πετρωμένη λάβα
(σαν εκείνη που σκέπασε τα σώματα κάτω απ' τον
Βεζούβιο: ένα παιδί που παίζει, ένας δούλος που
κοιμάται, μια γυναίκα που μόλις έχει κάνει έρωτα, ένας
σκύλος που πασκίζει να ξεφύγει δεμένος...)

μας πρόλαβε όλους η λάβα... και τώρα
είμαστε εμείς οι πέτρες που σιωπηλά
μέσα στη φυλακή της κρύας λάβας
ακούμε την καρδιά μας να κτυπά
κι είμαστε ολομόναχοι σ' αυτήν την πόλη,
που δεν υπάρχει πια.
'Ισως δεν υπήρξε ποτέ. 'Ισως την φανταστήκαμε
-όπως την ύπαρξη μας

εκείνην αίφνης τη στιγμή που νιώσαμε να μας τυλίγει
η λάβα

Της ρίμας μας το γάλα

Σε τούτο το βουστάσιο, στο δάσος με τις λέξεις
της αγελάδας τον μαστό καλείσαι να αρμέξεις

την ρόγα της ποιήσεως γλυκά να γαργαλήσεις
και στην καρδόαρα, την λευκή, την ρίμα της, να χύσεις

είναι πολύ παχύρρευστη η ρίμα της γελάδας
- μόνο προσέξτε ποιηταί και τέκνα της Ελλάδας

να μην το παρακάνετε αρμέγοντας την ρίμα
κι αντί για γάλα βγάλετε, καφέ με γάλα, χύμα

ζουλώντας, πασπατεύοντας μαστούς του Τειρεσία
οι ποιηταί ζαλίζονται, βλέπουν μια οπτασία

βλέπουν την ρίμα ζωντανή, σαν μια γυμνή γυναίκα
- και είναι όμορφη πολύ και είναι και μπεμπέκα-

πάνε να την αγγίξουνε, πάνε να την φιλήσουν
- κι ακόμα οι τολμηρότεροι, ελπίζουν να...αμίσουν

Μα η οπτασία, δυστυχώς, αυτή η γυναίκα-ποίηση
ολοταχώς μαραίνεται και μένει μόν' η ρίμα

κι η ρίμα μας που φάνταζε φανταχτερό παγόνι
μένει φτερό στον άνεμο, στο κρύο και παγώνει.

Ηχώ

Αφήσαμε αποτύπωμα στην ερημιά μας, στίχους
κι ύστερα ψελλίσαμε τους άναρθρους μας ήχους...
αφού κανείς δεν απαντά σε τούτη τη Σαχάρα
μείναμε κρέας άψητο στις ποίησης τη σχάρα.

Αφήσαμε τη σάρκα μας και μείναμε οστά
και μάταια ελπίζουμε πως θα αναστηθούμε
αφού ούτε τα κόκαλα δεν είναι πια πιστά
Μαζί με τα φαντάσματα θα πα να κοιμηθούμε.

Σ' αυτή την χώρα πού 'τανε κάποτε καφενείο
και τώρα πια απέμεινε κενό νεκροταφείο
σε τάφους θ' αναρτήσουμε μαρμάρινούς μας στίχους
και η ηχώ θ' αντιλαλεί τους μάταιους μας ήχους.

Η Γεύση της ζωής μας

Απ' τη ζωή, στο τέλος της, μόνη απομένει γεύση
του αιφόρου ποταμού (που δις εμβαίνειν), ρεύση
η γλύκα, μήλου αδάγκωτου, και η επιθυμία
ανείπωτη, ως μια ορμή προς μιαν ουτοπία...

Απ' τη ζωή, στο τέλος της, μένει καμένο ξύλο
κι ο τρομερός Μινώταυρος δεμένος σ' ένα στύλο
Η Αριάδνη, μυστικά να ξετυλίγει μίτους
κι ο Ιωνάς να οδύρεται μες στην κοιλιά του κήτους...

Απ' τη ζωή γαβγίσματα, φωτιά και γκρίζα σκόνη
κι όταν στο τέλος έρχεται η νεκρική σινδώνη
όταν εγκαταλείπουμε το, των ανθρώπων, πλήθος
πλάθει νανούρισμα ξανά το μητρικό το στήθος.

Η γεύση της θεότητας, βυζιού γαλακτερή,
όπως το άστρο της Βηθλεέμ, κι αυτή αστραφτερή
όταν θα φεύγει η ζωή, σαν μια σκιά στον τοίχο,
και μάταια ο Μινώταυρος θα ψάχνει για το μίτο...

Τατουάζ

Τι νά 'ναι αυτό το τατουάζ; Τι παριστάνει;
Το βλέπω ξαφνικά στο μπράτσο μου, σχέδιο ακατανόητο,
και απλώνεται γοργά
και καίει... τι να δείχνει;

Με μια βελόνα,
Κεντά το μπράτσο μου ο χρόνος.

το αστείο

από την άκρη του μυαλού ένα αστείο κρέμεται
δεμένο σ' ένα αγκίστρι.
Είναι στρυφνό και μάταιο,

γυρνά στον εαυτό του και ματώνει.

Με ντροπή γελά
και μου μιλά,
αστείο άδειο, κόκκινο σαν αίμα που κυλά,

αγκίστρι πού με γδέρνει στα κρυφά.

φαρμάκι

Δεν έχουν τέλος οι καημοί τα βάσανα και πάθια,
είναι μακρύς ο δρόμος μας στρωμένος με αγκάθια,

μέσα από αδιέξοδα και λάθη, προχωράμε,
κι είναι ο χειμώνας μας βαρύς και μέσα μας πονάμε...

Κάνε ψυχή μου υπομονή και τούτο τον Φλεβάρη
μέχρι να 'ρθεί του πνεύματος πουλί, η θεία χάρη

ν' ανοίξουνε οι ουρανοί, να βρέξει λίγο αγάπη,
με μάνα να μας χρύσωναν, το πιο πικρό μας χάπι.

Ανοίγουν πάλι οι πληγές που κλείνουμε με λέξεις,
σ' αυτά τα ιστολόγια δεν έχεις πια να παίζεις,

η ποίησή μας φάρμακο μα είναι και φαρμάκι
πώς να το δείξω άραγε μένα μικρό στιχάκι;

Του Κρόνου είμαστε παιδιά, που μας καταβροχθίζει,
και μέσα απ' τα στιχάκια μας κρυφή ελπίδα ανθίζει,

Η μέσα μας η άνοιξη, ο νους που δραπετεύει,
πεσσοί του Χρόνου είμαστε, παιδός που όλο πεσσεύει.

Η πλάνη που μας γνέφει

Ο έρωτας είναι μια πλάνη που μας γνέφει
απ' το παράθυρό της όλη μέρα γνέθει.
αραχνοῦφαντο το πέπλο της μαγείας,
ονειρική, μια κόρη άκρας γοητείας.

Ο έρωτας είναι μια πλάνη που κυκλώνει,
και η ψυχή, τότε, φουσκώνει σαν παγόνι,
ανοίγει μύρια, πολύχρωμα φτερά,
και αναδίδει μια θεσπέσια μυρωδιά.

Ο έρωτας, είναι μια πλάνη, που ραγίζει,
όταν, σαν κοφτερό μαχαίρι, μας αγγίζει,
το τζάμι μας χαράσσει στα κλεφτά,
κι αποκαλύπτει τα πιο μύχια μυστικά.

Ο έρωτας είναι μια πλάνη, που ενώνει,
τα δυο σε ένα και τα δένει με μια ζώνη,
κοιτάζονται στα μάτια: “Σ’ αγαπώ!”,
Και νιώθουν, το καθένα, σαν μισό.

Ο έρωτας είναι μια πλάνη, που τυφλώνει,
και παραβλέπουμε, αυτό, που μας πληγώνει,
αγγίζουμε το ψέμα με λαγνεία,
την αυταπάτη, αγαπάμε με λατρεία,

Ο Έρωτας είναι ο κόμπος που ανεβαίνει
σ’ ένα λυγμό,
το δάκρυ εκείνο που δεν βγαίνει,
Όταν αποκαλύπτεται η αυταπάτη,
δακρύζει αίμα το τυφλό μας μάτι...

Κοχύλι

Μες το βυθό της θάλασσας σ' ένα μικρό κοχύλι,
κοιμάται ένα πανάρχαιο ζευγάρι από χείλη,
είναι τα χείλη κόκκινα κι η θάλασσα γαλάζια,
και στο βυθό πολύτιμα ένα σωρό τοπάζια,
Αν, κάποτε, ξυπνήσουνε τα κόκκινα τα χείλη.
πού 'ναι βαθιά στη θάλασσα, πιο κάτω κι από μίλι,
ένα φιλί θα δώσουνε σ' όλη την ανθρωπότη,
κι η Ανθρωπότη θα χαθεί μαζί με ό,τι κι ό,τι,
κι είναι τα χείλη τα γλυκά που κρύβει το κοχύλι,
η πιο βαθιά μας πεθυμιά, η ενδότερη μας ύλη.

Τα σύννεφα

Καμιά φορά, τα σύννεφα, μοιάζουν να σου γελάνε,
και τα κοιτάς, νομίζοντας, πως και αυτά κοιτάνε,
Μοιάζουν τα σύννεφα αυτά, σα να σε προ(σ)καλούνε
κι απ' τα ψηλά πως σκύβουνε μονάχα να σε δούνε.

Καμιά φορά, αχόρταγα, ρουφάς τη μοναξιά σου
και μες τ' αστέρια αναζητάς, κομμάτια απ' τ' όνειρά σου...
να λάμπουνε μετέωρα σα γυαλικά σπασμένα
και μες τ' αστέρια αναζητάς υπάρχοντα κλεμμένα...

Καμιά φορά, όταν περνάς, πέρα στην άλλη όχθη
βλέπεις το μάτι του Θεού, να σε κοιτά απ' την κόγχη
και τότε τρέμεις σύγκορμος μες την οφθαλμαπάτη
γιατί το μάτι του Θεού είν' το δικό σου μάτι.

Την ώρα που Ξυπνάμε είμαστε Μόνοι

Την ώρα που ξυπνάμε είμαστε μόνοι,
Σαν δολοφόνοι, όταν τους στέλνουν στην αγχόνη,
Όπως τα βρέφη, τη στιγμή που ξεγεννιούνται,
Με μια κραυγή και τρέμουν και φοβούνται.

Καθώς ξυπνάμε από τον βαθύ τον ύπνο,
Μένουμε μόνοι μες τον Μυστικό μας Δείπνο.
Με τον Ιούδα που γλυκά μας αγκαλιάζει,
Και το φιλί του μας προσφέρει, όλο νάζι.

Όταν συναντηθούμε ξανά

Το ξέρω θα μου γυρίσεις την πλάτη,
Ε, το ίδιο κι εγώ. Θα πεις μέσα σου: “Δε θέλω να ξέρεις
πόσο με πόνεσες,
Πόσο έκλαψα εκείνα τα βράδια
Πόσο περίμενα ένα σου τηλεφώνημα -ένα μεηλ ίσως, μια
απόκριση-
Περίμενα τόσο που το δάκρυ στέγνωσε,
Αναποδογύρισε μέσα μου κι έγινε απόστημα στο
εσωτερικό του ματιού.
Και τώρα τα βλέφαρα δεν ανοιγοκλείνουνε πια.
Κατάματα κοιτώ την ολοδική μου μοίρα:
Είμαστε μόνοι.
Ακίνητοι σα σταματημένα ρολόγια,
Ατέλειωτα παλίμψηστα, βαθιά, μέσα στον ίδιο το Βυθό μας
Κι όταν σε ξαναδώ -κάπου- το ξέρω, πως δεν μπορώ να
μιλήσω για όλα αυτά,
ίσως βγάλω μια κραυγή
ανεστραμμένη, που θ’ ακουστεί μόνο μέσα
αντίλαλος ενός ήχου που δεν βγήκε, πυκνού σαν πέτρα
Στον
Λαιμό
Σαν
Κόμπος
Σαν....
Το ξέρω όταν με ξαναδείς θα μου γυρίσεις την πλάτη
Ε ! Το ίδιο κι εγώ.

και έτσι βυθιζόμαστε μέσα στη αλαλία
τ' όνομα του πλανήτη μας είναι
Μελαγχολία

Πέτρος Θεοδωρίδης
Όταν συναντηθούμε ξανά
ποιηματάκια από τη σπηλιά του Αποσπερίτη

ISBN: 978-618-81129-4-0

© Πέτρος Θεοδωρίδης

Θεσσαλονίκη 2014

e-mail: nnosferatos@gmail.com

εκδοτική επιμέλεια: Δήμος Χλωπτσιούδης

e-mail: chldimos@gmail.com

Επιτρέπεται η ηλεκτρονική αναδημοσίευση
της συλλογής *Όταν συναντηθούμε ξανά* με τη
σύμφωνη γνώμη του ποιητή ή του εκδότη.

τοβιβλίο

ISBN 978-618-81129-4-0

9 786188 112940